

въ която имаше само една жена. Съ нея кое какъ вечерахме, Тя си мина на кревата, а мене постла на земята и тамъ прѣнощувахъ. Не знаехъ какви ще бждатъ на това послѣдствията, нито питахъ. На утринъта момцитѣ пакъ дойдоха при мене, като носѣха единъ хубавъ бастонъ и въ ржцѣтъ си имаха по една брадва. Подадоха ми бастоня и казаха: „ще ми немъ сега прѣзъ едно мѣсто, но да не покажешъ видъ на оплашеностъ, а да вървишъ гордо, гордо на 50 крачки слѣдъ насъ“ Азъ кое какъ всѣ бѣхъ облеченъ по граждански, Понакривиха ми на една страна каскета (картуза) и ми казаха, ако ме попитатъ кждѣ отивамъ да кажа, че отиваме да сечемъ дърва въ лѣса и че тия двамата ми сж слуги. Като доближиха караули и азъ слѣдъ тѣхъ, запитаха ги кждѣ отиватъ, а тѣ казаха, че отиватъ да секатъ дърва на пана и че негова повѣреникъ иде слѣдъ тѣхъ. Караула ги пусна. Като пристигнахъ при караула мислѣхъ да лъжа, както ме чаучиха, но никой не ме запита нищо, и азъ прѣминахъ гордо гордо, като въртѣхъ бастона си, спорѣдъ както ме бѣха научили, но сърцето ми трѣперѣше, като листъ. Като прѣминахъ до 100-тина крачки, пжтя се надвеси надъ единъ тъменъ лжгъ, покритъ сп гжсти върби. Като повървѣхъ малко, азъ се обърнахъ на задъ и като не се виждаше вече караула, впусиахъ се бѣгомъ. стигнахъ водачитѣ си и тръгнахме наедно. Дойдохме до рѣка Пругъ Тази рѣка всякога е нѣпроходима, а въ това врѣме бѣше прѣдошла наравно съ брѣговетѣ. Всичкитѣ въ Молдо Влахия рѣки сж бързи и голѣми, защото слизатъ всѣ отъ планинитѣ, но Пругъ е отъ най страшнитѣ. Тя, като течеше, правѣше въртели, подобно на голѣми фунии и страшно кълколяше. Момцитѣ нададоха отъ брѣга викъ: „Йони мя, Винейъ кочъ“. Подаде се единъ дългъ молдованинъ, който, като че знаелъ че ще прѣкарватъ човѣкъ и бдѣлъ.

И наистина трѣбва тази тайфа винаги да посрѣща и испраща контрабандисти и бежанци — „Диграба аду о враница“ викнахъ другаритѣ ми. Отсрѣща незабавно докараха една дълга и тѣсна ладия на една кола, спустнаха я въ Крута, седнаха двама — едина отъ прѣдъ, другия отъ задъ, едина държаше лопатата отъ едната страна, другия отъ другата прѣмрѣзоха, като стрѣла тая клокотлива и страшна рѣка и прѣминахме отсамъ. Ония, които додоха останаха на брѣга, а моитѣ другари седнаха и азъ посрѣдата имъ и ми казаха да се не боя, тѣй като мене се струваше, че на тази малка и тѣсна ладия малко и трѣбваше да се обърне и ни остави у водата. Като дръпнаха съ лопатитѣ по веднажъ—дважъ и се намѣрихме на Молдованския брѣгъ Като изкочихме изъ ла-